

Спомени на ОЛГА БРАДИСТИЛОВА-МИТОВА - ХУДОЖНИК-АКАДЕМИК на
Римската академия "Тиберина"

Дружбата ни с писателя Димитър Димов води началото си още от детските ни години. Живеехме наблизо. Посещавахме заедно летните курсове по рисуване в Художествената академия, ръководени от руския художник Курочкин. Това беше в 1920 г. Курсовете бяха тримесечни. В тях се подготвяха за постъпване в академията цяла група възрастни младежи и девойки, между които и Иван Ненов /сега народен художник/, Екатерина Сазова-Ненова /сега заслужил художник, Мама Живкова / в последствие съпруга на проф. Дечко Узунов/ и др. Имаше и група за деца, в която бях аз и Димов. Рисувахме орнаменти с въглен и цветя с акварел. Той рисувахе добре. Беше на десет години. Имаше здраво, румено, кръгло лице, права черна коса и блестящи очи. Завърши гимназия, Ветеринарният факултет и стана професор. Първата му книга беше "Поручик Бенц". Година и осем месеца прекара в Испания. Аз завърших Софийската и Римската академии. В 1941 г. аз се завърнах в София. Тъй като пишех стихове и издадох стихосбирката "Песни", бях в един литературен кръжок с Ана Каменова, Мери Грубешлиева, Веселина Геновска, Сама Пундева, Камен Зидарев, Орлин Васелев, Петър Славински, Димитър Пантелеев и др. Събирахме се всяка седмица и четяхме произведенията си. Често присъствуваше и Нели Доспевска. Тя четеше откъси от първата книга на Димитър Димов, с която беше в близки връзки. Тя стана неговата съпруга.

Той продължаваше да обича художеството. Често посещаваше изложбите ми през 1943 и тази в 1946 г., изпрати ми книгата си "Осъдени души" с ценен автограф. Често ме канеше на вечеря в ресторант "България". Беше се развел с Нели и аз силно желаех да ги събера отново. Същото желание имаше и моят бъдещ съпруг - художественият критик Стефан Митов. Ние двамата с Митов се ласкаехме от мисълта, че сме допринесли за възстановяването на връзка на тези двама ценни хора. Но това не бе за дълго.

С Димитър Димов бяхме членове на клуб "Септември". Димов е идвал няколко пъти у дома, в ателието ми. Незабравими ще останат за мене тези културни вечери, на които присъствуваха още и художника проф. Илия Бешков и критиците Кирил Кръстев, Иван Богданов, художникът Г. Вакърджиев и др.

С Димов членувахме и в Клуба на журналистите. Хранехме се там. Той сядаше винаги на моята маса. Споделящи с мен възмущаваше неща. Беше издал книгата "Тютюн". Беше много на шумало

обещаваше и аз мислех.